

Заедно

брой 94 - декември 2012

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Нашите пожелания към всички вас за Свято Рождество Христово и за благодатна 2013 година и искаме да изразим това чрез думите на Света Тереза Бенедикта от Кръста.

Нека през тази Година на Вярата Слово Божие да се въплъти в вашите сърца и Мирът Господен да царува във вас.

Отец Валтер, сестра Йола и сестра Катя

Св. Тереза Бенедикта от Кръста (Едит Щайн)

„Винаги съм мислила – и може би с риск – че тайнството на Въплъщението е по-голямо от Възкресението.

Защото един Бог, който става дете...след това младеж...и след това мъж, когато умре не може да не възкръсне“ (Едит Щайн).

Дните преди Рождество Христово

Когато дните започват да стават все по-къси, когато идва зимата и пада първият сняг, нашите мисли тихомълком се отправят към Рождество Христово. От тези две думички произлиза един тайнствен чар, на който сърцето трудно може да издържи .

Но за един християнин, и особено за един християнин католик, Рождество Христово е и нещо друго. Звездата го отвежда към яслата, в която се намира Детето Исус, което носи мир на земята. Християнското изкуство ни го представя в многобройни деликатни изображения, докато старинни

мелодии, омайно възпяват Неговото детство.

В сърцето на този който живее с Църквата, камбаните на „*Rorate*“ *“Росете, небеса“* и химните на Адвента пробуждат една света, пламтяща носталгия, и който утолява жаждата си на непресъхващият извор на Светата Литургия, великият пророк на възплъщението ден след ден напомня грандиозните обещания: *“Росете, небеса, отгоре, и облациите да изливат правда! Господ е близо! Да Го Обожяваме! Ела, Господи, не се бави! Радвай се Йерусалиме, сияй от радост, защото идва твоят Спасител!“*

От 17 до 24 декември големите антифони ехтят в кресчендо своя горещ копнеж в „**Ела спаси ни**“. Да, когато вечерта, коледните елхи заблестяват, и си разменяме подаръци, обзема ни една носталгия, която продължава да ни измъчва и ни води към друга сияеща светлина, докато бият камбаните на Бъдни вечер и чудото на Светата Нощ се подновява на олтарите, облети в светлина и затрупани с цветя: „**И Словото стана плът**“. Този е моментът, в който нашата надежда се чувства блажена и задоволена.

Да следваме възплътеният Божи Син

Всеки от нас е опитал подобно щастие на Рождество Христово. Но небето и земята още не са станали едно. **Звездата от Витлеем** е звезда която продължава да сияе и днес в **тъмната нощ**. Още на следващият ден след Рождество Христово, Църквата прибира белите празнични одежди и облича кърваво червените: за **претомъченика Стефан**, който със смъртта си първи последва Господа, и за **невинните деца**, кърмачетата от Витлеем и от Юдея, които бяха заклани от жестоки палачи.

Какво означава това? Къде е радостта на небесните войнства, къде е безшумното блаженство на светата нощ? Къде е мирът на земята? „*Мир на хората с добра воля*“. Но не всички са с добра воля. За това синът на вечният Отец трябваше да слезе от небесната слава, защото тайнството на несправедливостта е обвило земята.

Тъмнината покриваше земята, и **Той дойде като светлината и**

осветли тъмнината, но тъмнината не го прие. На тези които го приеха Той донесе светлина и мир; мир с Небесният Отец, мир с ония които са **чеда на светлината и чеда на Небесния отец** и вътрешният **мир е дълбоко в сърцето**; но няма мир с чедата на тъмнината.

На тях Князът на Мира не носи мир, а меч. **За тях Той е камък за препъване**, който ги спъва и ги сломява. Това е една тежка и сериозна истина, която нашият захлас към Детето в яслата не трябва да забулва. Тайнството на възплъщението и тайнството на злото са тясно свързани. На светлината, слязла от небето се противопоставя тъмната и зловеща нощ на греха. Детето протяга от яслата своите малки ръчички и неговата усмивка сякаш иска да ни каже това, което по-късно ще каже, вече мъжът, неговите устни ще изрекат : *„Елате при мен всички вие които сте изморени и затруднени“*.

Някои последваха неговата покана. Така **бедните овчари** разпръснати из полята около Витлеем, видяха блясъка в небето и чуха гласът на ангела, който им известяваше добрата новина, и отговориха изпълнени с доверие: *„Да отидем във Витлеем“* и тръгнаха; така царете, тръгнали от далечният Изток, следваха със същата вяра прекрасната звезда. Върху тях ръцете на Детето разпръснаха росата на благодатта и те **„изпитаха огромна радост“**.

Тези ръце дават, но същевременно изискват; вие мъдречи оставете вашите знания и станете простодушни като децата; вие царе раздайте вашите корони и вашите съкровища и се поклонете смирено пред Царя на царете; без да се бавите поемете върху вас трудностите, страданията наказанията, които службата към него изисква. Вие деца не можете да дадете още нищо; от вас ръцете на Детето от яслата поемат крехкият живот още преди той да е започнал; най-добрият начин да го вложите е този, да го пожертвате за Господаря на живота.

„Следвайте ме“, така говорят ръцете на Детето, както по-късно ще говорят устните на мъжът. Така говореха те и на младежа, когото Господ обичаше и който сега е заедно с всички останали около яслата. Св. Йоан, младежът с чистото сърце, Го последва

без да пита: Къде? Защо? Изостави бащината лодка и тръгна след Господа по всичките пътища, чак до Голгота.

„Следвай ме“, този зов усети и младият **Стефан**. Той последва Господа в борбата срещу силите на тъмнината, срещу яростната, заслепителна липса на вяра; той свидетелства със своите думи и със своята кръв; последва Го и със своя дух, в духа на любовта, който се бори с греха, но възлюби грешника и се застъпва за убицеца пред Бога, дори в момента на смъртта.

Пред тях стои тъмнината на неразгадаемото и заслепението на неразбираемото; книжниците знаят как да осведомят за времето и мястото в което Спасителя на света ще се роди, но за тях „Да отидем във Витлеем“ няма никакъв смисъл; цар Ирод иска да убие Господарят на живота. Пред Детето в яслата духовете се раздвояват. Той е Царят на царете и Господарят на живота и на смъртта, и произнася своето „Следвай ме“, и **който не е с него е против него**. Той го казва и на нас и ни поставя пред дилемата, да **изберем** между светлина и тъмнина.

Мистичното тяло на Христос

Къде има намерение да ни отведе божественото Дете, тук на земята е нещо което не знаем и за което не трябва да питаме преждевременно. Със сигурност обаче знаем едно нещо, че за всички които обичат Господа, всяко нещо ще се превърне в добро. Освен това пътищата, по които води Спасителя, стигат отвъд земята.

О, каква удивителна размяна! Бог е станал син човешки, за да могат човещите да станат синове Божи. Един от нас беше прекъснал божествената синовна връзка, един от нас трябваше отново да я свърже и да заплати за греха. Но никой наследник на този древен род от недъгави копелета, не беше в състояние да го направи. Върху него трябваше да се направи нова присадка, с ново клонче, здраво и благородно. Той е стана един от нас, дори нещо повече, стана **едно цяло с нас**.

Това е фактически прекрасното в човешкият род, факта че **сме всички едно цяло**. Ако нещата не стояха така, падението на един не би повлякло след себе си и падението на другите. Той е

наша глава, а ние неговите членове. Ако положим нашите ръце в ръцете на божественото Дете и отговорим с „Да“ на неговото „Следвай ме“, тогава ставаме негови, пътят е свободен и Неговият божествен живот може да се влее в нашия.

Това все още не е блаженото съзерцание на Бога в светлината на неговата слава; все още е тъмнината на **вярата**, обаче нашият живот вече не е от този свят, а е **съществуване в царството Божие**. Това царство настъпва по различен начин от представата въз основа на псалмите и пророците. Римляните останаха господари на тази Страна, свещениците и книжниците продължаваха да държат народа беден и под иго. Всеки един, който принадлежеше на Господа, носеше в себе си царството Божие. Той не беше облекчен от тежестта на земното съществуване, напротив беше Му прибавено още; но вътрешно беше подкрепен от една крилата сила, която правеше **сладостно игото и лека тежестта му**. Божественият живот, който пламти в душата, е светлината дошла в тъмнината, чудото на Светата Нощ.

За изповедта: отец Евгений в неделя **23 декември от 9.00ч до 13.00ч** ще бъде в нашата църква за да ни даде възможност да се изповядваме.

Светите Евхаристии за Рождество Христово:

24 декември, Бедни вечер от 23.00ч

25 декември 10.00ч и 17.00ч

30 декември - Светото семейство: 10.00ч и 17.00ч

1 януари - Дева Мария Богородица: 11.00ч и 17.00ч

6 януари - Богоявление: 10.00ч и 17.00ч

Трима мъдречи и...половина.

По времето на император Цезар Август, когато в големия град Йерусалим, царуваше цар Ирод, живееше сред планините на Персия, цар Мелхиор.

Една нощ, дворецът на Мелхиор беше осветен от звезда. Една звезда толкова ярка, че засенчваше луната. Добрият цар Мелхиор започна да ръкопляска от щастие.

„Дойде моментът! Часът дойде! Роди се! Роди се!”

Никой не разбираше нищо, но Мелхиор заразяваше всички с щастие. Тичаше насам-натам бърборейки: „Бързо, бързо...трябва да тръгна...Трябва един подарък, един голям подарък. Какво мога да занеса на Царя на Царете? Бързо, бързо, моя водач, моя кон”.

В миг настъпи суматоха: кой оседлаваше коне, кой приготвяше храни, кой не правеше нищо и пречеше... Но изненадите не бяха свършили.

Когато се спуснаха сенки над този паметен ден (и звездата блестеше по-ярка от всякога) два кервана пристигнаха в двореца на Мелхиор. Те бяха двата най-блестящи кервана, каквито никога не бяха виждали в Персия. Първият беше на Гаспар, цар на Индийците. Другият беше на Балдасар, цар на Арабите. В онзи момент там се озоваха камили, слонове, коне, седла от злато и сребро, коприна и дамаска...Една безкрайна прелест!

Мелхиор прегърна Гаспар и Балдасар и ги заведе в личната си стая.

„Скъпи приятели, нашите тайни карти ни казваха, че ще се появи една звезда за да ни води от Царя на Царете. Звездата е там и ни чака. Веднага да поемаме на път. Пригответих най-скъпоценната и благоуханна смирна от уважение към великия Цар”.

„Аз нося изящен ливан”, каза Гаспар, който имаше голяма

хубава бяла брада.

„Аз - злато и скъпоценни камъни”, завърши Балдасар с гърмящ глас.

Тримата мъдrecи бяха поставили стража пред вратата, за да не може никой да чуе техните разговори. Все пак имаше някой, който чу всичко. Казваше се Алвино, на 9 години, той беше внук на Мелхиор. Докато мъдrecите говореха помежду си, той беше под масата, покрита с тежък позлатен брокат.

Алвино беше смело дете. Когато тримата царе излязоха за да се приготвят за тръгването, той изтича в неговата стая и се облече. „И аз искам да видя младия принц”, си каза. „Царете носят ценни подаръци. Аз ще подаря на принца, който се роди, моите три най-хубави играчки”.

Зави топката, подарена му за неговия рожден ден. „Тя е бляскава като злато”, помисли. После скри между дрехите си своята любима илюстрирана книжка и викна Плутон, своето бяло куче. Когато му сложи ремъка, за един миг не беше така сигурен дали може да се раздели с него. Но изтича към керваните, които бавно се отдалечаваха.

„Къде отиваш?” му каза строго дядото. „Отивам и аз при царя, който се роди”, отговори Алвино.

„Не. Връщай се веднага да спиш”, отговори му Мелхиор.

Алвино не го послуша. „Звездата ще покаже и на мене пътя” помисли.

Напусна двореца и вървя цялата нощ. Звездата му показваше пътя.

При изгрева на слънцето пристигна в малко село. Там видя едно дете, което плачеше тихо и се оплакваше.

„Всички съученици ми се присмиват, защото моите дрехи имат кръпки. Никой не иска да играе с мене”.

„Вземи тази топка” каза веднага Алвино. „Така ще имаш приятелка за да играеш.” Момиченцето беше толкова щастливо, че почти не вярваше, че може наистина да има топката.

Стана вечер и звездата се върна да блести отново в небето. Алвино продължи пътуването. Следващата сутрин се озова пред една малка къща. Там намери един човек, който гледаше втренчено пред себе си и час по час въздишаше.

„Какво ти е? - попита Алвино.

„Усещам ревматизма във всичките си кости”, оплака се човекът. „Стар и болен съм. Едно време пътувах от град на град. Сега не мога повече, освен да се довлека до моя съсед. Бих предпочел да умра.” Тогаво Алвино му даде своята книга. „, Сега е твоя”, каза. „Ще намериш в нея целия свят, с всички растения и животни.”

Старият човек отвори книгата предпазливо.

„Прекрасна е! Ще ми прави компания. Сега няма да бъда сам”. Третата нощ нямаше край. Краката на Алвино бяха измъчени и кучето пъхтеше. Но звездата беше все по-блестяща.

Следващата сутрин Алвино спря да почине в къщата на един селянин. Там живееше момче, което беше приблизително на неговата възраст.

От няколко месеца неговата крака го заставяха да остане на леглото. Когато момчето видя че Алвино се движеше без труд, то обърна главата си към стената и не каза нито дума. Алвино не знаеше какво да прави. Плутон имаше желание да играе, скочи на леглото и започна да ближе момчето, което се усмихна и го помилва.

Алвино разбра и му остави кучето, но изпита болка докато се разделяше с Плутон, своя приятел. Затича се бързо, падна и заспа. Когато се събуди, видя звездата, която блестеше като слънце над една пещера. В тази пещера имаше мъж, жена и една люлка, където лежеше най-прекрасното дете: новия принц на мира.

Близко до люлката беше дядо Мелхиор и другите двама царе. Те сложиха подаръците до краката на детето: ценна ваза пълна със смирна, сребърна чаша с ливан и една позлатена чаша.

Алвино нямаше нищо и искаше да разкаже на жената, че неговите подаръци правеха щастливи едно бедно дете, един стар човек и едно болно момче, но жената разбра, взе ръцете на Алвино и ги целуна.

Коледните подаръци са свидетелството на новия живот, който Исус носи между нас. Да помним винаги, че всичко, което ние правим за другите, Господ го счита като направено на него!

**От кратко изложение на катехизис на Католическата Църква
ИСУС ХРИСТОС - „ЗАЧЕНАТ ОТ СВЕТИЯ ДУХ
И Е РОДЕН ОТ ДЕВА МАРИЯ”**

Защо Синът Божи стана човек?

Синът Божи се въплъти в утробата на Дева Мария чрез делото на Свети Дух за нас, хората, и за нашето спасение, т.е. за да помири нас, грешниците, с Бог; за да познаем безкрайната Му любов; за да бъде наш образец на святост и да ни направи „участници в божественото естество” (2 Петр. 1:4).

Какво означава думата „Въплъщение”?

Църквата нарича „Въплъщение” тайната на удивителното единение на божествената с човешката природа в едното Божествено лице на Словото. За да осъществи нашето спасение, Синът Божи стана „плът” (Йоан. 1:14), стана наистина човек. Вярата във Въплъщението е отличителен знак за християнската вяра.

По какъв начин Исус Христос е истински Бог и истински човек?

Исус е неразривно истински Бог и истински човек в единството на Своята Божествена личност. Той е Синът Божи, „роден, несътворен, единосъщен с Отца”, който стана истински човек, наш брат, без да престане да бъде Бог, наш Господ.

Какво учи по този въпрос съборът в Халкидон (451 г.)?

Съборът в Халкидон учи: „един и същи Син, Господ наш и Исус Христос, съвършен по отношение на Божествената си природа и съвършен по отношение на човешката си природа, истински Бог и истински човек, с разумна душа и тяло, единосъщен на Отца по Божествена природа и единосъщен нам по човешка природа, във всичко подобен на нас, освен в греха, роден преди всички векове от Отца по Божествена природа, а в последните дни, заради нас и заради нашето спасение, (роден) от Дева Мария Богородица по човешка природа.”

Как Църквата изразява тайната на Въплъщението?

Църквата изразява тази тайна като твърди, че Исус Христос е истински Бог и истински човек с две природи - божествена и човешка, не смесени, но съединени в Лицето на Словото. Следователно всичко в човешката природа на Исус - чудесата, страданията, смъртта - трябва да бъде отдадено на Божествената Му личност, която действа чрез приетата човешка природа

Божият Син, станал човек, имаше ли душа с човешко познание?

Божият Син прие тяло, оживотворено от разумна човешка душа. Със своето човешко познание Исус научи много неща чрез опита. Като човек Синът Божи имаше също съкровено и непосредствено знание за Бог, Своя Отец. Както проникваше в тайните мисли на хората, така имаше и пълно познание за от вечните замисли, които бе дошъл да открие.

Как се съгласуват двете воли на Въплътеното слово?

Исус притежава една божествена воля и една човешка воля. В своя земен живот Божият Син по човешки желаше за нашето спасение всичко онова, което божествено бе решено с Отца и Свети Дух. Човешката воля на Исус следва божествената воля без упорство и противопоставяне, даже повече, тя Му е подчинена.

Имал ли е Христос истинско човешко тяло?

Христос прие истинско човешко тяло, чрез което невидимият Бог стана видим. По тази причина Христос може да бъде представян и почитан чрез свещени образи.

Какво представлява Сърцето Исусово?

Исус ни позна и обикна с човешко сърце. Неговото сърце, прободено за нашето спасение, е символ на онази безкрайна любов, с която Той възлюбва Отца и всички хора.

Пий XII, Папа

Из Енцикликата
„Orientales Ecclesiae“
на Достопочтения
(15 декември 1952)

[...] Знаем също така, че чедата на Източните Църкви [...] постоянстват с героичен дух в своята вяра; устояват пред враговете на християнството със същата непоколебима сила, с която някога са устоявали вашите предци. Отправят молитвите си към Небето, ако не публично, то скрито; остават свързани върно с Римския Първосвещеник и със своите пастири. Те почитат по особен начин Блажената Дева Мария, любящата и могъща Царица на Небето и на земята, на чието Непорочно Сърце посветихме всички тях. Всичко това без съмнение е знамение за една бъдеща победа – победа, която няма да дойде от пролятата кръв на сражаващи се помежду си хора, не се подхранва от неистовото желание за земно владичество, а ще бъде основана на праведна и законна свобода; на справедливост, проявявана не само с думи, а и с дела спрямо гражданите, народите и нациите; на мир и братска любов, които обединяват всички с връзките на любовта и особено на религията, която усъвършенства нравите, съдържа личните стремления, поставяйки ги на служба на общото благо, издига умовете към Небето и накрая – крепи обществения договор и съгласието между хората.

Това е обект на Нашите най-големи надежди. Междуременно, обаче, вестите, които достигат до Нас, са такива, че правят още по-силна болката Ни. Ден и нощ Ние с бащинска загриженост обръщаме ума и сърцето Си към онези, които са ни поверени по Божия воля (Йоан 21, 15-17), и за които знаем, че на някои места са третирани по изключително недостоен начин, станали са обект на клевети заради силната им привързаност към католическата вяра, и са лишени от законните си права, сред

които има дори такива, дотолкова присъщи на човешката природа, че ако бъдат потъпкани с насилие, със страх или по някакъв друг начин, ще бъде унищожено самото достойнство на човека.

Сред тези тъжни вести, които пристигат до Нас, има една, която наскоро порази болезнено не само Нас, не само всички християни, но и всички онези, които държат да бъдат съблюдавани достойнството и свободата на гражданите. Искаме да ви говорим за България, където съществуваше малка, но процъфтяваща католическа общност, и където ужасната буря пося тъга и печал в Църквата. Единствено с метода на обвинението са приписани антиобществени престъпления на Божии служители, сред които уважаваният Наш брат Евгений Босилков, Никополски Епископ, е бил осъден на най-тежкото наказание, заедно с още трима свещеници – негови сътрудници в пастирското служение. Освен тях, още мнозина други са още в затвора или се намират в концентрационни лагери, а към тях ще прибавим множество католици, поразени по различен начин и затова достойни за същата палма на победата и за същата почит.

Исус Христос се отказа от всичко, като прие образ на слуга и стана подобен на човеците. (Филипяни 2,7)

Господи, Създателю на всички неща, колко малък стана, та

лежа в суха трева, от която ядох едно говедо и едно магаре! Ти ми съобщи истината, че всичката мощ, слава и имане на света не струват нищо пред Тебе и никак не могат да помогнат.

Мартин Лутер

Сестра Габриела Босилкова

Свидетелство

Аз:сестра Мария Габриела Атанасова Босилкова,с кръщелно име Рафаела Атанасова Босилкова, родена на 25.10.1923г. в село Белене, Свищовско – братова дъщеря на Монсиньор Евгений Левиджов Босилков: баща-Атанас Левиджов Босилков и майка Екатерина Анселмова Беева.

Искам да опиша последните месеци от живота на чичо Евгени, тъй като моят живот е тясно свързан с него чрез религиозното общество на сестрите на Дева Мария на Благовещението и на института на „Про Ориенте”, чийто основател е Дон Франческо Галони.

Със Сталинския режим в България и в целия източен блок, нещата, спрямо Католическата църква се променяха от ден на ден.

И така, 1949г. излезе Закон за закриване на всички чужди училища и общества към Католическата църква с всички членове под чуждо поданство, които трябваше да напуснат страната.

Първото, най-голямо изпитание за Монсенъор Босилков от влизането в сила на този закон, беше това, че неговите събратя Пасионисти – Мисионери в България /които не бяха малко/, трябваше да напуснат енориите си и тези енории трябваше да бъдат обслужвани от свещениците българи, също Пасионисти. Закрита беше също Семинарията в Свищов и по-късно в Русе. Закрит беше също манастира на сестрите от Обществото на Нотр Дам от Сион и на сестрите Бенедиктинки в село Царев Брод – Шуменско, където обаче, сестрите българки си останаха и са на същото място и днес. Техните сестри основателки бяха то немски произход.

Така от 7 октомври 1947г., от когато беше избран за Владика,

монсеньор Босилков, който беше човек с голяма култура, разбираше какво целеше Сталиниския режим срещу Католическата Църква в България – да бъде унищожена като институция в България или да се намери един от Владичите, или някой от свещениците да се съгласи да я откъсне от Светия Престол.

Всичко това пролича и се разбра още преди да започнат репресиите срещу Католическите свещеници, защото Комитета на Вероизповеданията, който беше част от Външното Министерство при срещи с отговорника, тогава Тагаров, предлагаша на Монсеньор Босилков кола, вила и пари, за да откъснат Католическата църква в България от Светия Престол. Всичко това Монсеньор е отхвърлял и така се стигнало до процеса през 1952г.

Една година преди да излезе Законът за закриване на чуждите училища през 1948г., Дон Франческо Галони заминава за Италия с Монсеньор Босилков, където същият посещава Главната къща на Отците Пасионисти в Рим. След това отива в Холандия и Белгия да посети като Владика неговите събрата и близки, при които е прекарал много години в процеса на своето учение. Тук, както и в Рим, той е говорил на своите началници и събрата за трудностите, които е срещнал в своята пастирска дейност, като е оставил хубави спомени, като се е препоръчвал на молитвите им, да може да понесе стоически всички трудности в родината си, които наистина не закъсняха.

АРЕСТУВАНЕТО И ПРОЦЕСЪТ

Заминавайки от България, като папски делегат, Дон Франческо Галони прехвърля имението, което беше закупено в София и се намираще в планината Люлин, над квартал Княжево – местността Черния кос на русенската Митрополия, към която ние двете сестри Чечилия и Габриела бяхме поверени под опекуството на Монсеньор Босилков и заминахме за град Русе. През това време вече всички сестри италианки бяха вече извън България. От 1950, 1951 и 1952г., всяка пролет от месец май отивахме от Русе в горепосоченото имение да обработваме

градината. Монсеньор Босилков идваше от Русе на почивка за двадесетина дни.

През 1952г. беше дошъл на 10 юли и ни каза, че в Пловдив са арестували някои от свещениците. Няколко дни след това дойдоха двама души и направиха обиск на къщата. Тогава не го арестуваха. На 16 юли – празникът на Дева Мария Кармилска – рано в пет часа сутринта дойдоха седем души. Чукали на неговия прозорец и той веднага отишъл да отвори, поканил ги в хола и повика и нас двете сестри. Един от тях каза ние двамата с чичо Евгени да останем заедно, като един от седемте остана да ни пази. Други двама стояха на входа, един при колата и другите трима със сестра Чечилия започнаха да правят обиск на цялата къща. Всичко това трая от шест до девет часа сутринта. Търсеха оръжие, радиопредаватели, а то в тази къщичка с две стаи и един хол и едно помещение, което бяхме приспособили за църквичка, нямахме и ток. Къщата беше на един етаж с таван. Ровиха навсякъде, отваряха и Дарохранителницата, бъркаха и в чашата с остиите. Когато поискали да отворят Дарохранителницата, сестрата им каза, че там само свещник може да отвори, но те не признаха нищо. В девет часа, казват на Монсеньор Босилков, че е арестуван и трябва да тръгне с тях. Ние двете със сестрата започнахме да плачем, като искахме да ни благослови, а той ни каза: ”Не плачете, аз отивам при хора, а не при животни”...и така се разделихме.

От 16 юли до 29 септември нищо не знаехме и не чувахме за него. Знаехме само, че през това време бяха арестувани много свещеници. Един ден преди да започне съдебния процес, бяхме повикани в Милицията, където ни казаха, че на 29 септември, понеделник, ще започне процесът на Католическите свещеници и роднините, които имаме подсъдими свещеници, трябва всеки ден да им носим храна. Така започна процесът. Имаше заседания преди и след обед. Входът беше свободен. Ние двете сестри присъствахме през целия процес, който трая от понеделник, 29 септември, до петък – 3 октомври 1952г. Тъй като не намериха, Слава Богу, нито Владика, нито свещеник да

се съгласи с тях да откъснат католическата църква от Светия Престол, решиха да ги оклеветят като шпиони на Ватикана и капитализма.

По време на следствието милицията, използвайки всякакъв вид тормоз и мъчения – глад, разпити, мъчения, безсъние, много народ в една килия, морално насилие да признаят това, което те искат от тях с техен личен подпис срещу Светия Отец Папата, срещу техните учители, където те се учили на запад, постоянните заплахи и обиди, подсъдимите излязоха първия ден на процеса почти неузнаваеми. Към всеки подсъдим имаше придаден по един милиционер.

Целият процес беше монтаж, за да ударят Католическата църква в България, която Сталин наричаше „враг номер едно” за неговия режим. Всички юристи и студенти, присъстващи на този процес, бяха също на това мнение, че всичко е монтаж, за да заблудят народа и така да бъде унищожен елита на Католическата църква в България, да всеят страх и мълчание в останалите, като наистина този страх и мълчание продължи около 40 години.

И така, процесът продължи – понеделник, вторник. Чичо Евгени се обърна да ни потърси в публиката и с жестове благодари за храната и кафето, които му носехме със сестрата. Беше весел. В сряда, след като завърши сутрешното заседание, дадоха петнадесет минути свиждане на всеки подсъдим със своите близки, като присъстваше, разбира се, милиционер. Ние, двете сестри, се радвахме много, че ще се видим. Монсеньор Евгени веднага запита какво е мнението на хората, дали ще повярват на това, за което ги обвиняват, знаят ли че всичко е лъжа. Успокоявахме го. Действително мнението на всички беше, че целият процес е монтаж. След това той ни запита какво знаем за Отец Фортунат Бакалки. Казахме му, че на 15 август в църквата „Свети Йосиф” в София дойде след Литургията един пощальон, който носеше бележка, на която пишеше, че Отец Фортунат е починал от естествена смърт. Но Монсеньор Босилков ни каза, че е убит зверски. „Бяхме в съседни килии – продължи Монсеньор Босилков – и аз чувах

неистови викове и крясъци, когато го измъчваха. По едно време при мен дойде моя следовател и ми каза: ”Босилков, искаш ли да видиш Фортунат, за да знаеш какво те очаква и тебе?” Отговорих му, че е достатъчно това, което чувам.”

Монсеньор Босилков ни попита още, какво е мнението на юристите, студентите, на присъстващите на процеса, дали ще има смъртни присъди. Ние чувахме от тук, от там, че не е възможно да се дадат смъртни присъди и това му казахме. Така приключи свиждането.

В четвъртък процесът продължи. Всеки подсъдим имаше защитник адвокат. Обаче адвокатите бяха прокурорски, нямаха право да защитават подсъдимите, от това, което искаше прокурорът.

В петък – 3 октомври – последния ден на процеса. След обедното заседание започна в 15ч. Последна дума, самопризнания и в 18 ч. трябваше да бъдат обявени присъдите. Съставът на съда излезе. И всички подсъдими и публиката чакахме до 21ч. Едва тогава бяха произнесени присъдите, четири от които смъртни:

Монсеньор Евгений Босилков, Отец Камен Вичев, Отец Йозефат Шишков, Отец Павел Джиджов.

Така, започналия на 29 септември процес срещу католическите свещеници, завърши на 3 октомври – празника на Малката Света Тереза.

ПОСЛЕДНИЯ МЕСЕЦ ОТ ЖИВОТА НА ЧИЧО ЕВГЕНИЙ

Същата вечер, след произнасянето на присъдите, излизайки от Съдебната палата, в антрето, се сбогувахме с чичо Евгени от далече, махайки с ръце. Той беше весел.

Още същата вечер неговия адвокат ни каза: ”Утре, събота – не, неделя – не, понеделник – 6 октомври, ще отидете в Централния затвор и ще искате свиждане със затворника Евгени Босилков, без да казвате друго, все едно, че е редовен затворник.”

Понеделник бяхме в затвора. В една голяма зала, в която имаше железен коридор, както в един цирк за животни, идваха осъдени на смърт за среща с техните близки. Имаше много народ и беше

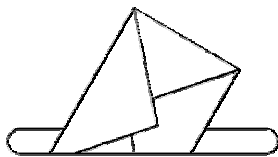
много шумно. От 9 сутринта до 12 на обяд ние не бяхме повикани. На обяд отговорникът от милицията съобщи, че тези, които не са повикани, да се върнат следобед в 14 ч. Ние, двете сестри, помислихме, че адвокатът ни е казал да отидем в затвора за утеха и останахме да чакаме да излизат хората. Бяхме последни, когато чухме да съобщават: ”Кой беше за Евгени Босилков?” Веднага се върнахме и видяхме чичо Евгени в този железен коридор, воден от един милиционер. Имаше верига на ръката и единия крак. Бяха ни посъветвали да му кажем да иска помилване и му казахме. Той отговори: ”Не! Чувствам, че Бог ми е дал благодатта и приемам смъртта! Дяволски мъчения!” Ние плачехме, но той каза: ”Не плачете, Дева Мария няма да ви остави, въпреки че мене ми е много мъчно, че оставате сами. Не съм се отказал нито от Църквата, нито от Светия Отец Папата, нито от Дон Галони! Поздрави на моите братя /от които двама бяха живи/ и на всички познати в Холандия и Белгия. Вас двете ви моля да останете още в София. Утре ми донесете две одеяла, защото съм на цимент, малко пари и сухи плодове и това правете всяка седмица, докато съм в централния затвор.”

Следващия ден занесохме каквото искаше и така продължихме без да го виждаме до 18 ноември, като изпращахме сухите плодове в една малка кошничка, която той връщаше обратно с подпис „Евгени”, което означаваше, че я е получил. Това продължи, както казах до 18 ноември, когато кошничката я върнах пълна. Тогава ние двете разбрахме, че се е случило нещо лошо и отидохме пак в затвора. Там пуснаха само мене, като най-близка негова роднина, да вляза да искам обяснение. Приеха ме в една стая, където стояха трима души – единия униформен, втория цивилен, третия облечен с бяла престилка и папка в ръка. Разпитът води униформеният. Първия въпрос беше: ”Какво искаш?” Казах: ”Дойдох да ми дадете обяснение какво се е случило с моя чичо Евгени Босилков – владика на северната католическа епархия в град Русе, който преди един месец беше осъден на смърт, но присъдата не беше изпълнена, аз му прашах сухи плодове и пари с една кошничка, която се

връщаше празна с негов подпис. Вчера, 18 ноември, кошничката се върна пълна. Кажете ми, каквото и да се е случило, дори най-лошото, защото той има още двама братя, които искат да знаят каква е неговата участ.” „Да, ще ти кажем...и извади от папката една лента бял лист – широка пет сантиметра и дълга около 49см и почна да чете.”Евгени Левиджов Добрев Босилков – екзекутиран на 11 дата, 11 месец 1952 година”.

Прочетох го и аз и казах:”Това не е чичо ми!” „Защо?-казва той. „Защото той няма четири имена”. Отговаря:”Ти нищо не знаеш. Ние в затвора им даваме имена в повече. Така ги кръщаваме.” „Добре – казах аз – дайте ми това листенце за доказателство!” Той имаше лична карта, очила, часовник, портфейл. ”Личната карта отива по етапен ред, ще я търсиш в Русе – ми казва – очилата как искаш да ги имаш, нали с тях трябваше да отиде до лобното място”. Аз казах, че зная, че когато един е осъден на смърт чрез разстрел, му връзват очите, в такъв случай не му трябват очила. Той ми каза: ”Ти си проста, нищо не знаеш.” Аз му казвам: ”Да, вярно, зная само че при вас хората изчезват!” Той казва: ”Да, такива като чичо ти!” После го попитах: ”Кажете ми, къде му е гробът?” „Гробът на такива разбойници не се казва!” – Но, ако искаш, за твоя утеха, иди в централните гробища. Има един парцел към края на гробищата, казва се „Белите кръстове”. Може би ще намериш името на чичо си! Искаш ли нещо друго? Искаш ли да вземеш за спомен дрехите му?” „Да, искам! – казвам аз.

Заведе ме в една голяма зала и ме остави сама да чакам. До момента чувствах голяма сила в себе си, но когато се подаде един милиционер с раницата, с която му бяхме занесли одеалата и разтвори пред мене всичко, като видях расото с двете ризи и другите вещи, почнах да плача на глас. Милиционерът искаше от мене да броя, а той да направи опис какво предава, аз не бях в състояние. Отнасяше се много добре през цялото време, докато описваше и прибираще дрехите обратно в раницата, казваше ми: ”Не плачи, съдба човешка.” И така ме изпрати до портиерната, където ме чакаше моята сестра Чечелия. Отидохме

си в къщи. От него ден нататък ходихме на гробищата. Нищо. При прокурорите Петрински и Спасов – нищо. Не ни дадоха смъртен акт. С най-малкия брат на Монсеньор Босилков – Николай – ходихме в Общината в Русе за смъртен акт – пак нищо.

От тогава се разнасяха много слухове за Монсеньор Босилков – че е жив, че е на остров „Персин“ Белене, че са го видели тук – там в други затвори, дори, че бил изпратен в Сибир. Всичко това правеха да заблудят хората, че не е убит. Изпращаха хора при моите родители и при роднини, само и само да чуят какво ще кажат. И при мене в София са идвали хора, но аз си знаех истината, че Сталин е издал заповед да се изпълнят всички смъртни присъди до края на 1952г. на всички процеси през този период. След това, в разговор с адвоката, ни каза, че нашите българи не са искали да дадат смъртни присъди на процеса на свещениците, но никой не е успял срещу заповедта на Сталин.

Двадесет и три години след това, самия Тодор Живков е признал пред самия Свети Отец папа Павел, че Монсеньор Евгений Босилков е умрял в Софийския затвор.

За мене това бяло листенце, което ми показаха в затвора, беше доказателство, че присъдата бе изпълнена един месец и тринадесет дни по-късно от произнасянето и.

Аз не се съмнявам в тежкото мъченичество на моя чичо – Монсеньор Евгений Босилков!